

Orbán Viktorral, a Fidesz parlamenti frakciójának vezetőjével beszélget Pintér Dezső

A kollektív felelőtlenség után eljött a személyes felelőtlenség

A Fidesz parlamenti súlya kevés ahhoz, hogy érdemben részt vehetne a kormány munkájában — azt alapvetően nem tudná megváltoztatni, márpedig Orbán Viktor szerint erre lenne szükség. „Föl sem merül, hogy bemenjünk a kormányba. Az pedig, hogy a kiszáradt koalícióban legyünk, a lerobbant államunkban sem kerüljön elő.” A Fidesz jelenleg azzal a gondolattal sem foglalkozik, hogy más pártokkal alakítson kormányt. Orbán Viktor visszautasítja azt a megközelítést, hogy aki a konkrét politikai kérdésekben más mond, mint a szabad demokraták, az egyúttal hűtlenné válik az elvekhez is, a természetes szövetséges kifejezést pedig pártpolitikai nyelvi játéknak minősíti. Úgy érzi, hurokba dugja a fejét, mégis ad minősítést a parlamenti pártokról: a Fidesz a legjobb kapcsolatokat a kereszténydemokratákkal apolja, az MDF „borzalmasan heterogén” és kiszámíthatatlan párt, a kiszáradt-politizálás végzetes, az MSZP-vel — annak utódpart jellege miatt — nehézkes, szinte lehetetlen az érintkezés.

— Az önmeghatározás nagyon fontos, de az sem mindegy, hogy mások hogyan látják egy szervezetet. „Ideológiától nem zavarhatja magát, lényegében egy dolog érdekli, a hatalom.” Ismerős?

— Hogyne. Ez a sommás összegzés az utóbbi időben elég gyakran hallható a Fidesz politikájáról. Azért, mert nem szeretem túlhangsúlyozni, hogy a Fidesz elvi politikát követ, attól még meg vagyok győződve ennek igazáról. Ma már mindegyik párt bátran vállalja, hogy részesedni szeretne a végrehajtó hatalomból, s a retorikájukból kiderül, hogy nem a hatalomért önmagáért, hanem valaminek az eléréseért akarja ezt. Ha a Fidesz elég erős, elég felkészült, eléggé támogatott párt lesz, a világ legteremtésesebb módján a végrehajtó hatalom részeseként valóra szeretné váltani meghirdetett programját. Huszonkét képviselőnk van a parlamentben, meghatározó hatalmi szerepre tehát nem volt és jelenleg sincs esélyünk. De ha már ezt felegeti nekünk nem csak az lett volna fontos, hogy a rendszerváltás lényegesebb döntéseinél a parlamenti ellenzéknek nagyobb szerepük legyen. Függetlenül attól, hogy ki van ellenzékben ki pedig kormányon, több kérdésről kellett volna konszenzusra jutniuk a pártoknak. Például ha lenne minden párt által elfogadott nemzeti külpolitika, ellenzék és kormánykoalíció külföldön nem rivalizálna egymással. Meg kellett volna állapodnunk az alkotmányos berendezkedésről is. Mi történt? Az MDF és az SZDSZ magára vállalta a felelősséget, alkut kötött, a másik négy párt véleménye — parla-

paszlatot nem szereztek. Ha az ember teljesen új élethelyzetbe, új közegbe kerül, helyes, ha óvatosan viselkedik. Az MSZP-t leszámítva itt hatalom korábban senki sem volt, ahhoz hogy ne galoppozza el magát, itt mindenkinek észnél kell lenni.

— Az ön megnyilatkozásait gyakran összevetik Fodor Gábor megszólalásaival. Az ítélet nem mindig kedvező önként. Jut-e ebből valamilyen következtetésre?

— Nyomon követhető egy olyan vélekedés, hogy Fodor Gábor nálam jobban szimpatizál az SZDSZ-szel. A közvéleményben az szokott zavart okozni, hogy többféle politikai erő kísérelje meg „előírni” a mi más pártokhoz való viszonyunkat — de tartalmi különbséget nem fedezhetek fel a kettőnk nyilatkozataiban, legfeljebb árnyalatokat.

— Jó, akkor haladjunk tovább a nyomvonalon. A Fidesz soha nem mulasztja el hangzóit, hogy vezetői, tagjai tökéletes szabadságot élveznek a véleménynyilvánításban. Kínos és hosszúra nyúló viták nincsenek. Egy elemző szerint a Fidesz vezetése szilárd ura a szervezetnek, a tagság pedig önkéntes plebejusokból áll. Ilyen mivől lenne a nézetek azonosossága?

— Szó sincs róla, de a mi politikai vitáink szűkebb határok között mozognak, mint a többi pártban. A politikai elveket, a programot tekintve a Fideszben a legkisebbek a nézetkülönbségek. Ettől függetlenül 1989 októberében, amikor a gazdasági program hangsúlyain vitakoztunk, volt, aki a népi részvényt proponálta, de ezt a javaslatot elutasítottuk. A

paszlatot nem szereztek. Ha az ember teljesen új élethelyzetbe, új közegbe kerül, helyes, ha óvatosan viselkedik. Az MSZP-t leszámítva itt hatalom korábban senki sem volt, ahhoz hogy ne galoppozza el magát, itt mindenkinek észnél kell lenni.

— Nyomon követhető egy olyan vélekedés, hogy Fodor Gábor nálam jobban szimpatizál az SZDSZ-szel. A közvéleményben az szokott zavart okozni, hogy többféle politikai erő kísérelje meg „előírni” a mi más pártokhoz való viszonyunkat — de tartalmi különbséget nem fedezhetek fel a kettőnk nyilatkozataiban, legfeljebb árnyalatokat.

— Jó, akkor haladjunk tovább a nyomvonalon. A Fidesz soha nem mulasztja el hangzóit, hogy vezetői, tagjai tökéletes szabadságot élveznek a véleménynyilvánításban. Kínos és hosszúra nyúló viták nincsenek. Egy elemző szerint a Fidesz vezetése szilárd ura a szervezetnek, a tagság pedig önkéntes plebejusokból áll. Ilyen mivől lenne a nézetek azonosossága?

— Szó sincs róla, de a mi politikai vitáink szűkebb határok között mozognak, mint a többi pártban. A politikai elveket, a programot tekintve a Fideszben a legkisebbek a nézetkülönbségek. Ettől függetlenül 1989 októberében, amikor a gazdasági program hangsúlyain vitakoztunk, volt, aki a népi részvényt proponálta, de ezt a javaslatot elutasítottuk. A

SZ között olyan nagy a különbség, hogy azt nem is részletezem most.

— Végül is mi a legfontosabb különbség a két párt között?

— Erről ugyan hosszan lehetne még elmélkedni, nekem mégis az a fontos, hogy tárgyi kérdésekben nagyok a különbségek.

— A szabad demokraták nyitottan fogadják a Fideszre, hogy adott pillanatban alakítsanak közösen kormányt. Gondolkoznak ilyen megoldáson?

— Én úgy gondolok, ahogy Kis János vélekedett február elején: nem törjük a fejünket azon, hogy kikkel alakíthatnánk kormányt.

— Február eleje óta történt egy s más.

— Igen, de az SZDSZ vezetői politikai álláspontját részletesen meg kell ismerni ahhoz, hogy véleményem formáljak. Mi mélyítjük a programunkat és igyekeznünk minden olyan párttal normális kapcsolat tartani, amely később partnerként számításba jöhet. Az SZDSZ-szel is.

— Elképzelhető, hogy adódik olyan helyzet, amikor eddigi nyilatkozataikkal ellentétben mégiscsak szerepet vállalnak a jelenlegi kormánykoalícióban? Antall József azt nyilatkozta: „A Fidesz a liberális és a kereszténydemokraták képviselőjének tekintem, látom a keménységére, a szakzszerűsége, a róluk alkotott kép megőrzésére való következetes törekvést” ...

— Semmi ilyen nem várható. Mi a

„Én nem gondolom, hogy a szabad demokraták lennének a liberális politikai, filozófiai elvek magyarországi letéteményesei, mert ilyenek egyáltalán nincsenek.”

választáson túlságosan kevés szavazatot kaptunk — így parlamenti súlyunk is kevés — ahhoz, hogy érdemben részt vehetnénk a kormány munkájában. A kormány működését alapvetően nem tudnánk megváltoztatni, márpedig erre lenne szükség. Föl sem merül, hogy bemenjünk a kormányba. Az pedig, hogy a kiszáradt koalícióban legyünk, a lerobbant államunkban sem kerüljön elő.

— Vannak a Fidesz-frakción belül olyan személyiségek, akik az esetleges koalíciós részvételről másként gondolkodnak, mint ön?

— Nem tudok róla. Am miután soha nem kínálták föl nekünk a kormányzati részvételt, ezt a kérdést nem beszéljük végig.

— Tehát önök soha senki koalíciós ajánlatát nem keresték meg?

— Az MDF rendszeresen beszél arról, hogy számára a Fidesz mégiscsak elfogadható, de soha nem keresték meg bennünket. Igen okos pártpolitikai taktika ez. Antall József pontosan tudja, hogy ezt miért csinálta, ezt én megértem.

— Kérem, mondja el nekem is.

— Feltételezem, Antall József pozíciói erősebbek lettek a koalíciós tárgyalásokon, amikor arra célzott, van itt olyan párt, amely bevonható a kormányba azokon kívül is, amelyekkel éppen tárgyal. Az SZDSZ-vel egyébként korrekten mondható kapcsolatban állok, de ritkán találkozom vele. Fontosnak tartanám, ha az a fajta kapcsolat, amely a Fidesz és az MDF között kialakult, létrejönne a többi ellenzéki párt és az MDF között is. A mi MDF-fel való viszonyunk lényege: az MDF nyugodt lehet, ha elfordul, mi nem fogjuk hátra szüri.

— A Fidesz egyik bírálója szerint a politikai alkalmazkodás nem lehet azonos az elvtelen taktikázással. Szin-

vallásra kérem: adjon definíciókat a parlamenti pártokról.

— Csak azért dugom bele ebbe a hurokba a fejemet, mert ha az ember egy interjúra vállalkozik, ne csak a saját mondókáját hajtogassa, így ki fenéki a keserű poharat is. A kormánykoalíció pártjai közül a kereszténydemokratákkal a legjobb a kapcsolatunk. Nyitott párt, amellyel a legnehezebb kérdésekben is lehetséges az együttműködés. Mindez nem jelenti azt, hogy részükre nem hangzott el kifejezetten sértő, vagy elfogadhatatlan parlamenti hozzászólás, de ettől még alapjában nem változik meg a véleményem. Az MDF borzalmasan heterogén szervezet, nemcsak a tekintetben, hogy más az összetétele és a politikai színe az elnökségnek, a tagságnak és a parlamenti frakciónak, hanem olyan értelemben is, hogy sokfajta eszmrendszer él egymás mellett. Ők azt állítják, megférnek egymás mellett, szerintem inkább konfrontációkról van szó, így az MDF számomra kiszámíthatatlan párt. Jelen pillanatban ez a legnagyobb bajom vele. A Kiszáradt Párt áll a legtávolabb a Fidesztől, képviselőik hozzászólásaiból olyan éretekend ragadozók ki, amelyet mi nagyon élesen elutasítunk. Végezetesen tartjuk a kiszáradt-politizálást és erre a legjobb példa a kárpótlási törvény. Előzőtt egy évvel még egyetlen párt sem mondta, hogy kárpótlást akar úgy, mint ahogyan a parlament ezt most tárgyalja, egyedül a kiszá-

radnak különbséget tenni a kormány és a parlament tehetetlenség között, ahhoz még hosszú évek parlamentáris gyakorlatára és szocializációjára lesz szükség. Destabilizáció-ügyben nem látom olyan súlyosnak a helyzetet, mint sok mérvadó politikus. Amikor az egy pártrendszerű tervutasításos gazdaságból és politikából át kell rendezni az országot többpártrendszerűvé, piacgazdaságot folytatóvá, akkor a destabilizáció veszélye mindig főnáll, s én ebben semmi rendkívülit sem látok. Viszont van itt valami más, amelyet egyesek politikai apálynak, mások politikai patthelyzetnek neveznek. Fontos politikai betegség, hogy Magyarországon két választás között nem mozog a politika, legalábbis eddig ez így volt. Egy nyugat-európai demokráciában az, hogy megtörtént a választás, még nem jelenti, hogy egyszer mindenkorra összeállt a kormány. Nem jelenti, hogy többé nincs kommunikáció a kormány és a társadalom között. A kormány állandóan teszteli a közvéleményt: elégedettek-e a kormány egészének a munkájával, vagy egyes miniszterek működésével. Nyugat-Európában, ha úgy tapasztalja egy miniszterelnök, hogy valamely minisztere elvesztette a szavazók bizalmát, vagy valamely tárca gyengén működik, akkor haladéktalanul személyesre kereti hajt végre. És ez nem nyögvenyelős, foghúzászerű dolog, hanem természetes ügy. Valaki csődöt mondott, valaki hibázott, el kell tehát távolítani és új embert kell hozni. Miniszterek mennek, miniszterek jönnek, új koncepciók illeszkednek a kormányzati munkába. Magyarországon erről a miniszterelnök szerintem nem szerencsés módon gondolkodik. Az a benyomásom alakult ki, a miniszterelnök úgy véli, hogy minden egyes kormány végrehajtott személyesre presztizvesztést okoz a számára.

A kormány ostromtól erő állapotában érzi magát és vezetője olyan kifejezéseket enged meg magának, hogy nem az alvilágban tanulta a politikát és hogy nem viszi el a balhét. Ez teljesen téves megközelítés, mert az emberek úgy érzik, hogy bármi történik ebben az országban, bárki hibázik — mindenki marad a helyén. Ebből alakul ki az a vélekedés, hogy semmi sem változott meg. A választásokat megelőzően minden ellenzéki párt azt mondta: volt itt egy rendszer, amelyet a kollektív felelőtlenség jellemezett. Most majd jön egy liberális társadalom, egy liberális piacgazdaság és majd látni lehet, tisztelt választók, hogy önök alattvalókból polgárok lesznek és a személyes felelősség elvé érvényesül. Ezt mondtuk és mi történt? Itt van egy kormány, amelyben bárki következmények nélkül hibákat követhet el. A kollektív felelőtlenség után a személyes felelőtlenség ideje jött el Magyarországon. Az emberek úgy látják, a politika messze van tőlük, alakulására nincs befolyásuk. Ez abban az értelemben destabilizációs veszély; ha a társadalom nem hisz az ellenzéknek, hogy csak parlamentáris eszközökkel lehet a kormányzati változás elérésére törekedni. És akkor kimehenek az emberek az utcára és akkor hiába mondja a ellenzék hogy megállj, mert alkotmányos eszközök, meg jogállam — lehet, hogy az indulatokat nem tudja megfékezni és ilyen értelemben a kormány működése ön- és rendszerveszélyes.

— A nemzetközi viszonyok miként befolyásolhatják a hazai belpolitikai folyamatokat?

— Döntően meghatározhatják a belpolitikai erők és a külpolitikai törekvések mozgásterét. Másoktól eltérően én nem látok túl nagy „kisantant-veszélyt”, ahhoz nagyon fontos feltétel hiányzik, nevezetesen, hogy egy nagyhatalom álljon a „kisantant” mögött. Magyarország kapcsolatszerepeket pozitív változtatására vannak törekvések — Visegrád ide tartozik —, de a kormányzati lépések sok esetben suták, szerencsétlenek. Egyszer Visegrád, egyszer horvátországi fegyverelés — a kettő együtt nem tekinthető egyenes vonalvezetésnek. A környező országokban reális veszedelem a nacionalizmusok föléledése. A környező országokkal folytatott politikai tárgyalások európai, amerikai megítélésünkre is hat. Ha folytatódik az Antall-kormány által kezelt külpolitikai offenzíva, ha nem enyészik el az esély, hogy az Európai Közösségek társult tagjává válhatunk, akkor Nyugaton kedvező lesz Magyarország megítélése és az a hazai folyamatok is jó irányban befolyásolja. A horvátországi fegyverelési botrány ellenére Magyarország helyzetét külpolitikai szempontból jónak ítélem meg.

— Ön a közelmúltban Romániában járt. Szerzett-e olyan tapasztalatokat, amelyek minden szomszédunk esetében hasznosíthatók?

— Az első sürgősen le kell számolni az azal, hogy szimbolikus politikizálást folytattunk konkrét politika helyett. Most nem az a fontos, hogy az elmúlt évtized történelmi igazolásában kinek van igaza, hanem az, hogy legyen konzultus Kolozsvárott. Másik tapasztalat: vigyáznunk kell arra, mikor milyen kifejezéseket használunk, az utóddal mindig példát kell mutatni az érzelmi reakcióit váltja ki Magyarországon, mint Jugoszláviában. Szóval empátiás készség, nyugodt hangvétel és annak kiemelt elutasítása, hogy valamiféle felsőbbrendűség érzi alakuljon ki bennünk.

— Erzet-e ítéletet mostanában?

— Egyszer igen, de nem fizikai féltelmet, sokkal inkább szellemi szorongás lett úrrá rajtam. A horvátországi fegyverelési ügy tárgyalása közben egészen megdöbbentő dolgra lettem figyelmes a parlamentben. Eddig azt gondoltam, a kormányzati pártok politikai sakkjátszmájának az értendés, hogy valaki inkább szembe mindenki összekészül, mindenki „a nép igazi képviselőinek” megdöntéséért igyökődik. Azt hittem, ezeket azért mondják, hogy elhárítsák maguktól az igazi tárgyi vita kényszerűségét. Rájöttem, hogy a vita szembe üelő kormányzati képviselők mindezt komolyan gondolják. Hogy az ellenzék, a sajtó, volt bürokrácia, a leköszönt kommunisták, a románok, a szerbek mind összekészültek ellenük. Akkor nagyon megijedtem: Űristen, ennek a kormánytöbbségnek a kezében van az ország sorsa.

— Milyen örömei vannak?

— Szerencsére sokfélék. Családik, magánéletbeliek és politikaiak egyaránt. A politika a konfliktusok feloldására, kezelésére és gyakorlati vállalásának művészetére. Éppen ezért nem lehet, hogy egy politikust, vagy pártját mindenki szeressen. Azt viszont el lehet érni, hogy elvszerűségeit, következetességét, felkészültségét mindenki elismerje, még az ellenfelek is. Politikai népszerűségünk növekedése jó dolog, de számomra legalább ennyire fontos, ha az ellenfeleink tiszteltnek bennünket — erre mi is is kész vagyunk a velünk szembe állók esetében. S ha már az örömeimről tartunk: talán ma este is részeselek belőlük. Kispálásy foci-mecset lesz, remélem, a kormányzati pártunk és az SZDSZ-nek is bevágók egy-két gólt.

„Hogy mennyire hiányzik a hatpárti megállapodás, azt jól mutatja a kárpótlási törvény jelenlegi vitája.”

menti képviselők száma miatt — lényegtelenné vált. A két párti megállapodás negatív hatását mind a mai napig érezzük. Hat pártunk kellett volna megegyezni — nem most, hanem a rendszerváltás kezdetén — privatizáció és önkormányzat alapvető kérdéseiről is. A kormányzati pártok rosszul teszik, ha azt hiszik: ők a rendszerváltásra kaptak felhatalmazást a választóktól. Ők a kormányzásra kaptak megbízást, az új rendszer alapjait a politikai élet szereplőinek közösen kellett volna lerakni. Így elkerülhető lett volna: egy hatalomváltást követően az új kormányzat esetleg azzal kezdje működését, hogy folszaggatja az első szabadon választott kormány által lerakott fundamentumokat. Hogy mennyire hiányzik a hatpárti megállapodás, azt jól mutatja a kárpótlási törvény jelenlegi vitája. Ha a kormány valamikor bukik, vagy változik, nem tudni, az új kormányzat nem dobja-e sutba a jelenleg kiterőszakolt kárpótlási, privatizációs elgondolásokat? Remélem, most már világos, minket milyen értelemben érdekelt és érdekel a hatalom. Mi valódi, szélesebb értelemben vett felelősséggel szeretnénk volna részt venni a döntésekben.

— Valószínűleg nem kerülte el a figyelmét Eörsi István megállapítása, amely szerint a mérvadóradikális ifjak többsége csak frazeológiájában radikális, a szabadverseny-liberális köz-helyek szajkózása pedig szintiszta konformizmus. Az ilyen definíciókat követi-e valamilyen önvizsgálat?

— Eörsi újaloldali kritikát fogalmazott meg, nem csupán a Fideszszel szemben, hanem általában a liberális piacgazdasággal, s azokkal az értékekkel szemben, amelyek elsődlegesek a mi számunkra. Egy szellemes nyilatkozat önmagában kevés ahhoz, hogy egy pártot önvizsgálatra kényszerítsen. Ha mi valamit „szajkózunk”, az csak a kongresszusunk által elfogadott tézisrendszer vagy a szakértőink által kidolgozott álláspont lehet. Nem mondom, hogy mindig föléletesen működnek, de léteznek a Fideszben azok a mechanizmusok, amelyek számunkra egészen elfogadható önkormányt garantálnak.

— Önt már sok vád érte, de az még nem, hogy káros önbizalomhiánnyal küszködjön. Nem mástól, öntől hallottam januárban: „Nagyon vigyázni kell, nehogy valamilyen kiskidatör legyen az emberből”. Gondolja, hogy van különleges oka a személyes folyamatos önkontrollra?

— Erre mindenkinek van oka, a fiatal embereknek különösképp, főként ha a politikai életben jelentősnek minősíthető szerepet játszanak és az intézményes politikákban korábban ta-

földkérdésben sem képviselte mindenki a Glattfelder-féle álláspontot, az alkotmányos berendezkedésről is komoly vitáink voltak, de végül is a „gyenge” köztársasági elnöki intézmény mellett foglaltunk állást. A Fidesz szervezeti felépítéséről sem gondolkodtunk mindnyájan egyformán, de a vitákat soha nem követte politikai megosztottság, sikerült konszenzusra jutni.

— Nem fog örülni annak, amit most mondok, mert Fidesz-körökből is hallottam, hogy a Fidesz mögött nincs akkora szakértői csapat, mint az kívülől látszik. Így van ez?

— Attól függ, milyen messziről nézik kívülről. Én belül vagyok, innen elég nagyon látszik. Azt nem állítom, hogy elégedett lennék, de mégis javasolom, gondolkozzon el a parlamenti arányunkon. Az országgyűlésben 22 Fidesz, 96 SZDSZ és 164 MDF-képviselő ül — s bármilyen súly kérdés szakmai tálatására került sor, a mi álláspontunk nem volt hitványabb, mint a többié. Ennek egyetlen magyarázata van: a velünk dolgozó szakmai csoportoknak köszönhetően versenyképes programokat állítunk össze.

— Az SZDSZ válságprogramot készített, önök gondoltak-e hasonlóra?

— Nem tudom pontosan, hogy az SZDSZ milyen programot készített, mert itt már mindenfélét beszéltek. Kis János nyilatkozata szerint olyan programot írnak, amely a közgazdasági társadalom széles konszenzusán nyugszik, ez pedig elvileg lehetetlenül teszi, hogy a program nagyon konkrét és határozott legyen. A közgazdasági társadalomban fellelhető nézetkülönbségeket nehéz félretenni, a szintézis pedig a konkrétság ellen hat. Nekünk van programunk — a választási —, s azt állandóan aktualizáljuk. Egyfelől azért, mert az ország gazdasági helyzete állandóan változik, másrészt pedig van egy kormány, amely jónéhány dolgot eldöntött. Előfordulhat, hogy a márciusban még racionálisnak minősülő közgazdasági álláspont ma már nem az, így a programunk folyamatos ellenőrzése nélkülözhetetlen és azt nem is mulasztjuk el.

— Hol tart a szabad demokratákkal támadt vita? Közéledik, vagy távolodik egymástól az SZDSZ és a Fidesz?

— Én nem a konkrét, hanem az elvi vitákról beszélnék szívesen. Az SZDSZ részéről gyakran ér bennünket a vád, hogy egyes lépéseinkkel eltávolodtunk a közösen vallott politikai-filozófiai nézetektől — ezzel szemben mi azt valljuk, hogy a legtöbb alapvetően mi egyetértünk. Azonos politikai alapelvekből, azonos filozófiai meggyőződésekből azonban különböző-

mentől nem lehet, hogy egy politikust, vagy pártját mindenki szeressen. Azt viszont el lehet érni, hogy elvszerűségeit, következetességét, felkészültségét mindenki elismerje, még az ellenfelek is. Politikai népszerűségünk növekedése jó dolog, de számomra legalább ennyire fontos, ha az ellenfeleink tiszteltnek bennünket — erre mi is is kész vagyunk a velünk szembe állók esetében. S ha már az örömeimről tartunk: talán ma este is részeselek belőlük. Kispálásy foci-mecset lesz, remélem, a kormányzati pártunk és az SZDSZ-nek is bevágók egy-két gólt.

Orbán Viktor